

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Конвенції про визнання та виконання іноземних судових рішень у цивільних або комерційних справах

Верховна Рада України постановляє:

Ратифікувати Конвенцію про визнання та виконання іноземних судових рішень у цивільних або комерційних справах, вчинену 2 липня 2019 року в м. Гаазі (додається), яка набирає чинності для України в порядку, визначеному статтею 28 цієї Конвенції.

Президент України

м. Київ
1 липня 2022 року
№ 2342-IX

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

КОНВЕНЦІЯ
про визнання та виконання іноземних судових рішень
у цивільних або комерційних справах

Договірні Сторони цієї Конвенції,
прагнучи забезпечити шляхом судового співробітництва ефективний доступ усіх до правосуддя та сприяти торгівлі й інвестиціям за встановленими правилами, а також мобільності на багатосторонньому рівні,

вважаючи, що таке співробітництво можна удосконалити шляхом створення уніфікованого набору ключових правил щодо визнання і виконання судових рішень у цивільних або комерційних справах, з метою сприяння ефективному визнанню і виконанню таких рішень,

будучи переконаними, що таке удосконалене судове співробітництво потребує, зокрема, міжнародного правового режиму, що забезпечує більшу передбачуваність і визначеність у сфері глобального обігу іноземних судових рішень, та доповнює Конвенцію про угоди про вибір суду від 30 червня 2005 року,

вирішили з цією метою укласти цю Конвенцію та домовилися про такі положення:

РОЗДІЛ I – СФЕРА ДІЇ ТА ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1
Сфера дії

1. Ця Конвенція застосовується до визнання та виконання судових рішень у цивільних або комерційних справах. При цьому вона не поширюється на податкові, митні чи адміністративні справи.

2. Ця Конвенція застосовується до визнання та виконання в одній Договірній Державі судового рішення, ухваленого судом іншої Договірної Держави.

Стаття 2
Виключення зі сфери дії

1. Ця Конвенція не застосовується до таких питань –
 - a) статус та правоздатність фізичних осіб;
 - b) аліментні зобов'язання;
 - c) інші справи, пов'язані з сімейним правом, включаючи режими спільної власності подружжя та інші права або обов'язки, що впливають зі шлюбу чи подібних відносин;
 - d) заповіти та спадкування;
 - e) неплатоспроможність, мирові угоди боржника з кредиторами, рішення фінансових установ та схожих справ;
 - f) перевезення пасажирів і товарів;
 - g) транскордонне забруднення моря, забруднення моря у зонах поза межами національної юрисдикції, забруднення моря суднами, обмеження відповідальності у позовах, пов'язаних з морським правом, а також загальна аварія;
 - h) відповідальність за ядерну шкоду;
 - i) дійсність, недійсність або ліквідація юридичних осіб чи товариств фізичних або юридичних осіб, а також дійсність рішень їхніх органів;
 - j) дійсність записів в державних реєстрах;

- k) наклеп;
- l) приватність;
- m) інтелектуальна власність;
- n) діяльність збройних сил, включаючи діяльність їхнього особового складу при виконанні службових обов'язків;
- o) діяльність правоохоронних органів, включаючи діяльність особового складу правоохоронних органів при виконанні їхніх службових обов'язків;
- p) антимонопольні (конкурентні) справи, за винятком тих, в яких судові рішення базується на поведінці, що становить антиконкурентну угоду чи узгоджені дії між фактичними або потенційними конкурентами з метою фіксації цін, подання шахрайських заявок на торгах, встановлення обмежень чи квот на виробництво або поділу ринків шляхом розподілу споживачів, постачальників, територій чи ліній збуту та коли така поведінка та її результат мали місце у Державі ухвалення;
- q) реструктуризація суверенного боргу шляхом односторонніх державних заходів.

2. Судове рішення не виключається зі сфери дії цієї Конвенції у разі, якщо питання, до якого ця Конвенція не застосовується, виникає лише як попереднє питання у провадженні, у якому було ухвалено судове рішення, і не було предметом провадження. Зокрема, той факт, що питання виникло під час здійснення захисту, не виключає судове рішення зі сфери дії Конвенції, якщо таке питання не було предметом провадження.

3. Ця Конвенція не застосовується до арбітражів та пов'язаних проваджень.

4. Судове рішення не виключається зі сфери дії цієї Конвенції лише через те, що Держава, включаючи уряд, державний орган або будь-яка особа, яка представляє інтереси держави, були стороною провадження.

5. Жодні положення цієї Конвенції не впливають на привілеї та імунітети Держав або міжнародних організацій стосовно них самих або їхньої власності.

Стаття 3 Визначення термінів

1. У цій Конвенції –

a) «відповідач» означає особу, проти якої у Державі ухвалення було подано позов або зустрічний позов;

b) «судове рішення» означає будь-яке рішення, ухвалене судом по суті, незалежно від його назви, включаючи постанову чи наказ, а також визначення видатків або витрат провадження, здійснене судом (у тому числі посадовою особою суду), за умови, що таке визначення стосується рішення по суті, яке може бути визнане або виконане відповідно до цієї Конвенції. Заходи забезпечення позову не вважаються судовим рішенням.

2. Організація або особа, інша ніж фізична особа, вважається такою, що має постійне місцезнаходження у Державі:

a) в якій вона має юридичну адресу;

b) за законодавством якої вона була зареєстрована або створена;

c) в якій знаходиться її центральний орган управління; або

d) в якій вона здійснює свою основну діяльність.

РОЗДІЛ II – ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ

Стаття 4

Загальні положення

1. Судове рішення, ухвалене судом Договірної Держави (Держави ухвалення) визнається та виконується в іншій Договірній Державі (запитуваній Державі) відповідно до положень цього Розділу. У визнанні та виконанні може бути відмовлено лише на підставах, визначених цією Конвенцією.

2. Жодного перегляду судового рішення по суті у запитуваній Державі не допускається. Можливий лише такий розгляд, який є необхідним для застосування положень цієї Конвенції.

3. Судове рішення визнається, лише якщо воно набрало законної сили у Державі ухвалення та виконується, лише якщо воно є таким, що підлягає виконанню в Державі ухвалення.

4. Визнання або виконання може бути відкладено чи у ньому може бути відмовлено, якщо судове рішення, зазначене у пункті 3, є предметом перегляду в Державі ухвалення або якщо не закінчився строк, протягом якого рішення може бути переглянуте у загальному порядку. Відмова не перешкоджає подальшому зверненню з метою визнання або виконання судового рішення.

Стаття 5

Підстави для визнання та виконання

1. Судове рішення може бути визнано та виконано у разі дотримання однієї з таких вимог –

a) особа, проти якої запитується визнання або виконання судового рішення, мала постійне місцезнаходження у Державі ухвалення в той час, коли ця особа стала стороною провадження в суді ухвалення;

b) фізична особа, проти якої запитується визнання або виконання, здійснювала основну діяльність в Державі ухвалення в той час, коли ця особа стала стороною провадження у суді ухвалення, та позов, у зв'язку з яким ухвалено судове рішення, виник внаслідок цієї діяльності;

c) особа, проти якої запитується визнання або виконання, є особою, яка подала позов, інший ніж зустрічний позов, щодо якого ухвалено судове рішення;

d) відповідач утримує філію, агентство чи інший підрозділ без створення окремої юридичної особи у Державі ухвалення у той час, коли ця особа стала стороною провадження в суді ухвалення, та позов, щодо якого ухвалено судове рішення, виник внаслідок діяльності цієї філії, агентства чи підрозділу;

e) відповідач явно погодився на юрисдикцію суду ухвалення під час провадження, у якому було ухвалено судове рішення;

f) відповідач заперечував по суті у суді ухвалення, не оспороюючи юрисдикцію у строки, передбачені законодавством Держави ухвалення, за винятком випадків, коли очевидно, що заперечення проти юрисдикції чи проти здійснення юрисдикції не були б задоволені згідно з цим законодавством;

g) судове рішення постановлено щодо договірних зобов'язань і ухвалено судом Держави, в якій виконання таких зобов'язань відбулося або повинно було відбутися відповідно до

(i) угоди сторін, чи

(ii) права, застосовуваного до договору, за відсутності погодженого місця виконання, за винятком випадку, коли діяльність відповідача стосовно операції очевидно не становить цілеспрямованого та істотного зв'язку з цією Державою;

h) судові рішення постановлено щодо оренди нерухомого майна та ухвалено судом Держави, в якій знаходиться це майно;

i) судові рішення постановлено проти відповідача стосовно договірних зобов'язань, забезпеченого речовим правом на нерухоме майно, яке знаходиться в Державі ухвалення, якщо позов щодо договору був поданий разом з позовом проти того самого відповідача стосовно такого речового права;

j) судові рішення постановлено стосовно позадоговірних зобов'язань, що виникло внаслідок смерті, фізичного ушкодження, пошкоджень або втрати рухомого майна, та дія чи бездіяльність, які безпосередньо спричинили таку шкоду, мали місце в Державі ухвалення, незалежно від того, де саме була завдана шкода;

k) судові рішення стосується дійсності, тлумачення, наслідків, управління чи зміни трасту, створеного добровільно та засвідченого письмово і –

(i) на час порушення провадження Держава ухвалення була вказана у документі про створення трасту як Держава, у судах якої мають вирішуватися спори щодо таких питань; або

(ii) на момент порушення провадження Держава ухвалення була прямо чи опосередковано вказана у документі про створення трасту як Держава, в якій знаходиться основне місце управління трастом.

Цей підпункт застосовується лише до судових рішень, що стосуються внутрішніх аспектів трасту між особами, які знаходяться чи знаходилися у довірчих відносинах;

l) судові рішення постановлено щодо зустрічного позову –

(i) у тій мірі, у якій воно було ухвалено на користь зустрічного позивача, за умови що зустрічний позов виник з тієї самої операції чи події, що й позов;

(ii) у тій мірі, у якій воно було ухвалено проти зустрічного позивача, за винятком випадку, коли законодавство Держави ухвалення вимагає, щоб зустрічний позов був поданий для уникнення втрати права на звернення до суду;

m) судові рішення ухвалено судом, зазначеним в угоді, укладеній чи задокументованій письмово чи будь-якими іншими засобами зв'язку, які забезпечують доступність інформації для того, щоб вона була придатною для подальшого посилання на неї, іншій ніж угода про виключний вибір суду.

Для цілей цього підпункту «угода про виключний вибір суду» означає угоду, укладену двома або більше сторонами, яка визначає для цілей вирішення спорів, які виникли або можуть виникнути у зв'язку з певними правовідносинами, суди однієї Держави або один чи декілька конкретних судів однієї Держави з виключенням юрисдикції будь-яких інших судів.

2. Якщо визнання або виконання запитується проти фізичної особи, яка діє насамперед в особистих, сімейних або побутових цілях (споживач) у питаннях, пов'язаних із споживчим договором, або проти працівника у питаннях, пов'язаних з трудовим договором працівника –

a) підпункт e) пункту 1 застосовується лише, якщо згода була надана суду в усній чи письмовій формі;

b) підпункти f), g) та m) пункту 1 не застосовуються.

3. Пункт 1 не застосовується до судового рішення, постановленого щодо житлового найму нерухомого майна (оренди) або щодо реєстрації нерухомого майна. Таке судові рішення може бути визнано і виконано, лише якщо воно було постановлене судом Держави, де знаходиться майно.

Стаття 6 Виняткова підстава визнання і виконання

Незважаючи на положення статті 5, судові рішення, постановлене щодо речових прав на нерухоме майно, визнається і виконується, якщо та лише у випадку, коли майно знаходиться у Державі ухвалення рішення.

Стаття 7 Відмова у визнанні та виконанні

1. У визнанні або виконанні судового рішення може бути відмовлено, якщо:
 - а) документ, на підставі якого порушено провадження або еквівалентний документ, який містить виклад основних елементів позову –
 - (i) не був вручений відповідачу завчасно та у такий спосіб, щоб надати йому можливість організувати свій захист, за винятком випадків, коли відповідач з'явився до суду та надав пояснення у справі і не оскаржив факт неналежного вручення у суді ухвалення рішення, за умови, що законодавство держави ухвалення дозволяло оскаржити вручення, або
 - (ii) був вручений відповідачу у запитуваній Державі у спосіб, що є несумісним з основоположними принципами запитуваної Держави стосовно вручення документів;
 - б) судові рішення було отримане внаслідок обману;
 - в) визнання або виконання було б очевидно несумісним з публічним порядком запитуваної Держави, включаючи ситуації, коли конкретне провадження, за результатами якого ухвалене судове рішення, було несумісним з основоположними принципами процесуальної справедливості цієї Держави, та ситуації, пов'язані з порушенням безпеки або суверенітету цієї Держави;
 - г) провадження в суді ухвалення суперечило угоді або визначенню у документі про створення трасту, згідно з якими спірні питання мали вирішуватися у суді Держави, іншої ніж Держава ухвалення;
 - д) судові рішення є несумісним з судовим рішенням, ухваленим судом запитуваної Держави у спорі між тими самими сторонами; або
 - е) судові рішення є несумісним з судовим рішенням, ухваленим раніше судом іншої Держави між тими самими сторонами з того самого предмету, за умови, що раніше ухвалене судове рішення відповідає умовам, необхідним для його визнання у запитуваній Державі.
2. Визнання чи виконання може бути відкладено або у ньому може бути відмовлено, якщо провадження між тими самими сторонами і з того самого предмету тривають у суді запитуваної Держави, коли –
 - а) до суду запитуваної Держави позов було подано раніше, ніж до суду ухвалення; та
 - б) існує тісний зв'язок між спором та запитуваною Державою.
 Відмова відповідно до цього пункту не перешкоджає в подальшому подавати клопотання про визнання або виконання судового рішення.

Стаття 8 Попередні питання

1. Рішення щодо попереднього питання не підлягає визнанню або виконанню згідно з цією Конвенцією, якщо рішення прийнято щодо питання, до якого ця Конвенція не застосовується, або щодо питання, зазначеного у статті 6, рішення стосовно якого прийняв суд Держави, іншої ніж Держава, зазначена у такій статті.
2. У визнанні або виконанні судового рішення може бути відмовлено, якщо і в тій мірі, в якій судові рішення ґрунтувалося на рішенні щодо питання, до якого ця Конвенція

не застосовується, або щодо питання, зазначеного у статті 6, рішення стосовно якого прийняв суд Держави, іншої ніж Держава, зазначена у такій статті.

Стаття 9 Подільність

Визнання або виконання окремої частини судового рішення здійснюється у разі, якщо подається клопотання про визнання або виконання цієї частини чи якщо лише частину судового рішення може бути визнано або виконано згідно з цією Конвенцією.

Стаття 10 Відшкодування

1. У визнанні чи виконанні судового рішення може бути відмовлено, якщо та у тій мірі, в якій судове рішення передбачає стягнення відшкодування, включаючи штрафи в порядку покарання, які не компенсують стороні фактичних втрат або завданої шкоди.

2. Запитуваний суд враховує, чи дозволило та в якій мірі відшкодування збитків, присуджене судом ухвалення, покрити видатки та витрати, пов'язані з провадженням.

Стаття 11 Мирові угоди (*transactions judiciaires*)

Мирові угоди (*transactions judiciaires*), затверджені судом Договірної Держави або укладені під час провадження у суді Договірної Держави і які є такими, що підлягають виконанню у такий самий спосіб, що й судове рішення в Державі ухвалення, виконуються відповідно до цієї Конвенції у такий самий спосіб, що й судове рішення.

Стаття 12 Документи, що надаються

1. Сторона, яка звертається з клопотанням про визнання або виконання, надає:

- a) повну і засвідчену копію судового рішення;
- b) якщо судове рішення було ухвалене заочно – оригінал або засвідчену копію документа, який підтверджує, що документ, на підставі якого було порушено провадження, або еквівалентний документ були вручені стороні, яка не з'явилася;
- c) будь-які документи, необхідні для підтвердження того, що судове рішення набрало законної сили або, у відповідних випадках, є таким, що підлягає виконанню у Державі ухвалення;
- d) у випадку, зазначеному у статті 11, – довідку суду (у тому числі посадової особи суду) Держави ухвалення про те, що мирова угода або її частина підлягають виконанню у такий самий спосіб, що й судове рішення у Державі ухвалення.

2. Якщо положення судового рішення не дозволяють запитуваному суду перевірити дотримання умов, викладених у цьому Розділі, такий суд може вимагати надання будь-яких необхідних документів.

3. Клопотання про визнання або виконання може супроводжуватись документом щодо судового рішення, виданим судом (у тому числі посадовою особою суду) Держави ухвалення, у формі, рекомендованій та опублікованій Гаазькою конференцією з міжнародного приватного права.

4. Якщо документи, зазначені у цій статті, не складені офіційною мовою запитуваної Держави, вони супроводжуються засвідченим перекладом офіційною мовою, за винятком випадку, коли законодавство запитуваної Держави передбачає інше.

Стаття 13 **Процедура**

1. Процедура визнання, надання дозволу на виконання або реєстрації з метою звернення до виконання, а також виконання судового рішення регулюються законодавством запитуваної Держави, за винятком випадку, коли ця Конвенція передбачає інше. Суд запитуваної Держави діє невідкладно.

2. Суд запитуваної Держави не відмовляє у визнанні або виконанні судового рішення згідно з цією Конвенцією на підставі того, що визнання або виконання мають запитуватися в іншій Державі.

Стаття 14 **Процесуальні витрати**

1. Жодної гарантії, застави чи завдатку, незалежно від назви, не вимагається від сторони, яка в одній Договірній Державі звертається з клопотанням про виконання судового рішення, ухваленого судом іншої Договірної Держави, з тієї єдиної підстави, що така сторона є іноземним громадянином або не має місця проживання або перебування у Державі, де запитується виконання.

2. Постанова про сплату видатків або процесуальних витрат, ухвалена у Договірній Державі стосовно будь-якої особи, звільненої від вимоги внесення гарантії, застави чи завдатку відповідно до пункту 1 або відповідно до законодавства Держави, де було порушено провадження, за заявою особи, на користь якої ухвалена постанова, підлягає виконанню у будь-якій іншій Договірній Державі.

3. Держава може заявити, що вона не застосовуватиме пункт 1 або визначити у заяві, які з її судів не застосовуватимуть положення пункту 1.

Стаття 15 **Визнання та виконання** **згідно з національним законодавством**

З урахуванням статті 6 ця Конвенція не перешкоджає визнанню та виконанню судових рішень згідно з національним законодавством.

РОЗДІЛ III – ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 16 **Перехідні положення**

Ця Конвенція застосовується до визнання та виконання судових рішень, якщо на час порушення провадження у Державі ухвалення Конвенція є чинною у відносинах між цією Державою та запитуваною Державою.

Стаття 17 **Заяви щодо обмеження визнання та виконання**

Держава може заявити, що її суди можуть відмовити у визнанні чи виконанні судового рішення, ухваленого судом іншої Договірної Держави, якщо сторони мали місцезнаходження у запитуваній Державі, а відносини між сторонами і всі інші обставини, що стосуються спору, за винятком місцезнаходження суду ухвалення, були пов'язані лише із запитуваною Державою.

Стаття 18 Заяви щодо окремих питань

1. У випадку, якщо Держава має значний інтерес не застосовувати цю Конвенцію до окремого питання, така Держава може заявити, що вона не застосовуватиме Конвенцію до такого питання. Держава, що робить таку заяву, забезпечує, що заява не є ширшою, ніж необхідно, і що окреме виключене питання сформульовано зрозуміло та чітко.

2. Щодо такого питання Конвенція не застосовується:

- а) у Договірній Державі, яка зробила заяву;
- б) в інших Договірних Державах, в яких запитується визнання або виконання судового рішення, ухваленого у Договірній Державі, яка зробила заяву.

Стаття 19 Заяви щодо судових рішень, що стосуються Держави

1. Держава може заявити, що вона не застосовуватиме цю Конвенцію до судових рішень, ухвалених внаслідок проваджень, у яких стороною є:

- а) ця Держава або фізична особа, яка діє від імені Держави; або
- б) державний орган цієї Держави або фізична особа, яка діє від імені такого державного органу.

Держава, що робить таку заяву, забезпечує, що заява не є ширшою, ніж необхідно, та що виключення зі сфери дії сформульовано зрозуміло та чітко. У заяві не розрізняються судові рішення, в яких Держава, її державний орган чи фізична особа, що діє від імені будь-кого з них, є відповідачем чи позивачем у провадженні у суді ухвалення.

2. У визнанні або виконанні судового рішення, ухваленого судом Держави, яка зробила заяву відповідно до пункту 1, може бути відмовлено у разі, якщо судові рішення ухвалено внаслідок провадження, у якому стороною є або Держава, яка зробила заяву, або запитувана Держава, один з їхніх державних органів або фізична особа, що діє від імені будь-кого з них, у тій самій мірі, як зазначено в заяві.

Стаття 20 Одноманітне тлумачення

При тлумаченні цієї Конвенції слід враховувати її міжнародний характер та необхідність сприяння одноманітності її застосування.

Стаття 21 Перегляд дії Конвенції

Генеральний секретар Гаазької конференції з міжнародного приватного права через однакові проміжки часу вживає заходів для перегляду дії цієї Конвенції, включаючи будь-які заяви, та доповідає Раді з загальних справ і політики.

Стаття 22 Неуніфіковані правові системи

1. Стосовно Договірної Держави, в якій у різних територіальних одиницях застосовуються дві або більше правові системи щодо будь-якого питання, якого стосується ця Конвенція:

а) будь-яке посилання на законодавство чи процесуальні правила Держави розуміється як посилання у відповідних випадках на законодавство або процесуальні правила, що є чинними у відповідній територіальній одиниці;

б) будь-яке посилання на суд чи суди Держави розуміється як посилання у відповідних випадках на суд або суди у відповідній територіальній одиниці;

с) будь-яке посилання на зв'язок з Державою розуміється як посилання у відповідних випадках на зв'язок з відповідною територіальною одиницею;

д) будь-яке посилання на пов'язуючий фактор з Державою розуміється як посилання у відповідних випадках на пов'язуючий фактор з відповідною територіальною одиницею.

2. Незважаючи на пункт 1, Договірна Держава з двома чи більше територіальними одиницями, в яких застосовуються різні правові системи, не зобов'язана застосовувати цю Конвенцію у ситуаціях, які стосуються лише таких різних територіальних одиниць.

3. Суд територіальної одиниці Договірної Держави з двома або більше територіальними одиницями, в яких застосовуються різні правові системи, не зобов'язаний визнавати чи виконувати судові рішення іншої Договірної Держави лише з тієї підстави, що судові рішення було визнано або виконано в іншій територіальній одиниці тієї самої Договірної Держави згідно з цією Конвенцією.

4. Ця стаття не застосовується до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 23

Зв'язок з іншими міжнародними інструментами

1. Ця Конвенція тлумачиться настільки, наскільки вона є сумісною з іншими міжнародними договорами, чинними для Договірних Держав, укладеними до чи після цієї Конвенції.

2. Ця Конвенція не впливає на застосування Договірною Державою міжнародного договору, який був укладений раніше, ніж ця Конвенція.

3. Ця Конвенція не впливає на застосування Договірною Державою міжнародного договору, укладеного пізніше, ніж ця Конвенція, стосовно визнання або виконання судового рішення, ухваленого судом Договірної Держави, яка також є Стороною такого міжнародного документа. Ніщо в іншому договорі не впливає на зобов'язання згідно зі статтею 6 стосовно Договірних Держав, які не є Сторонами такого договору.

4. Ця Конвенція не впливає на застосування правил Організації регіональної економічної інтеграції, яка є Стороною цієї Конвенції, стосовно визнання або виконання судового рішення, ухваленого судом Договірної Держави, яка також є членом Організації регіональної економічної інтеграції, якщо

(а) правила були прийняті до укладення цієї Конвенції; чи

(б) правила були прийняті після укладення цієї Конвенції, у тій мірі, в якій вони не впливають на зобов'язання згідно зі статтею 6 стосовно Договірних Держав, які не є членами Організації регіональної економічної інтеграції.

РОЗДІЛ IV – ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 24

Підписання, ратифікація, прийняття, затвердження чи приєднання

1. Ця Конвенція відкрита для підписання всіма Державами.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню державами, які її підписали.

3. Ця Конвенція відкрита для приєднання всіх Держав.

4. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття, затвердження чи приєднання здаються на зберігання до Міністерства закордонних справ Королівства Нідерланди, депозитарію Конвенції.

Стаття 25

Заяви щодо неуніфікованих правових систем

1. Якщо Держава має дві або більше територіальних одиниць, в яких застосовуються різні правові системи щодо питань, яких стосується ця Конвенція, така Держава може заявити, що дія Конвенції поширюється на всі її територіальні одиниці або лише на одну чи декілька з них. У такій заяві чітко зазначаються територіальні одиниці, до яких застосовується ця Конвенція.

2. Якщо Держава не зробить заяви відповідно до цієї статті, ця Конвенція поширюється на всі територіальні одиниці такої Держави.

3. Ця стаття не застосовується до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 26

Організації регіональної економічної інтеграції

1. Організація регіональної економічної інтеграції, яка складається виключно з суверенних держав та має компетенцію щодо деяких або всіх питань, які регулюються цією Конвенцією, може підписати, прийняти, затвердити цю Конвенцію чи приєднатися до неї. У такому випадку Організація регіональної економічної інтеграції має права і зобов'язання Договірної Держави в обсязі, в якому така Організація має компетенцію щодо питань, які регулюються цією Конвенцією.

2. Організація регіональної економічної інтеграції під час підписання, прийняття, затвердження або приєднання у письмовій формі повідомляє депозитарію про питання, які регулюються цією Конвенцією та щодо яких компетенція була передана такій Організації її державами-членами. Організація невідкладно повідомляє депозитарію у письмовій формі про будь-які зміни у її компетенції, яка визначена в останньому повідомленні, направленому згідно з цим пунктом.

3. Для цілей набрання цією Конвенцією чинності будь-який документ, який здається на зберігання Організацією регіональної економічної інтеграції, не враховується доти, доки Організація регіональної економічної інтеграції не зробить заяву відповідно до пункту 1 статті 27, що її держави-члени не будуть Сторонами Конвенції.

4. Будь-яке посилання на «Договірну Державу» чи «Державу» в цій Конвенції застосовується однаковою мірою, де це доречно, до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 27

Організація регіональної економічної інтеграції як Договірна Сторона без її держав-членів

1. Під час підписання, прийняття, затвердження чи приєднання Організація регіональної економічної інтеграції може заявити, що вона здійснює компетенцію щодо всіх питань, які регулюються цією Конвенцією, і що її держави-члени не будуть Сторонами цієї Конвенції, але будуть зобов'язані виконувати її в силу підписання, прийняття, затвердження або приєднання Організацією.

2. У випадку, коли заява зроблена Організацією регіональної економічної інтеграції відповідно до пункту 1, будь-яке посилання на «Договірну Державу» чи «Державу» в цій Конвенції застосовується однаковою мірою, де це доречно, до держав-членів Організації.

Стаття 28 Набрання чинності

1. Ця Конвенція набирає чинності у перший день місяця, який починається після закінчення періоду, протягом якого може бути зроблене повідомлення відповідно до пункту 2 статті 29 щодо другої Держави, яка здала на зберігання свою ратифікаційну грамоту, документ про прийняття, затвердження або приєднання, зазначені у статті 24.

2. Після цього ця Конвенція набирає чинності:

а) для кожної Держави, яка її в подальшому ратифікує, прийме, затвердить чи приєднається до неї, у перший день місяця, який починається після закінчення періоду, протягом якого можуть бути зроблені повідомлення відповідно до пункту 2 статті 29 щодо цієї Держави;

б) для територіальної одиниці, на яку поширюється дія цієї Конвенції відповідно до статті 25 після набрання чинності Конвенцією для Держави, що зробила заяву, у перший день місяця, який починається після закінчення тримісячного періоду після повідомлення про заяву, зазначену у такій статті.

Стаття 29 Встановлення відносин відповідно до Конвенції

1. Ця Конвенція є чинною у відносинах між двома Договірними Державами лише у випадку, якщо жодна з них не повідомила про інше депозитарію відповідно до пункту 2 або 3. У разі відсутності такого повідомлення Конвенція є чинною між двома Договірними Державами з першого дня місяця, який починається після закінчення періоду, протягом якого могли бути зроблені такі повідомлення.

2. Протягом 12 місяців після дати повідомлення депозитарію, зазначеного у підпункті а) статті 32, Договірна Держава може повідомити депозитарію про те, що ратифікація, прийняття, затвердження або приєднання іншої Держави не має наслідком встановлення відносин між двома Державами відповідно до цієї Конвенції.

3. Під час здачі на зберігання свого документа відповідно до пункту 4 статті 24 Держава може повідомити депозитарію про те, що ратифікація, прийняття, затвердження нею або приєднання її до Конвенції не мають наслідком встановлення відносин з Договірною Державою відповідно до цієї Конвенції.

4. Договірна Держава може у будь-який час відкликати повідомлення, зроблене відповідно до пунктів 2 або 3. Таке відкликання набирає чинності у перший день місяця, який настає після закінчення трьох місяців після дати повідомлення.

Стаття 30 Заяви

1. Заяви, зазначені в статтях 14, 17, 18, 19 та 25, можуть бути зроблені під час підписання, ратифікації, прийняття, затвердження чи приєднання або у будь-який час після цього і можуть бути змінені чи відкликані у будь-який час.

2. Заяви, зміни та відкликання повідомляються депозитарію.

3. Заява, зроблена під час підписання, ратифікації, прийняття, затвердження або приєднання, набирає чинності одночасно з набранням чинності цією Конвенцією для відповідної Держави.

4. Заява, зроблена пізніше, та будь-яка зміна або відкликання заяви набирають чинності в перший день місяця, який настає після закінчення трьох місяців після дати отримання повідомлення депозитарієм.

5. Заява, зроблена пізніше, та будь-яка зміна або відкликання заяви не застосовуються до судових рішень, ухвалених внаслідок проваджень, вже порушених у суді ухвалення на час, коли заява набирає чинності.

Стаття 31 **Денонсація**

1. Договірна Держава цієї Конвенції може денонсувати її шляхом направлення письмового повідомлення депозитарію. Денонсація може бути обмежена окремими територіальними одиницями з неуніфікованими правовими системами, до яких ця Конвенція застосовується.

2. Денонсація набирає чинності у перший день місяця, який настає після закінчення 12 місяців після дати отримання повідомлення депозитарієм. Якщо у повідомленні вказується більш тривалий період набрання чинності денонсацією, денонсація набирає чинності після закінчення такого більш тривалого періоду після дати отримання повідомлення депозитарієм.

Стаття 32 **Повідомлення від депозитарію**

Депозитарій повідомляє членам Гаазької конференції з міжнародного приватного права, а також іншим Державам та Організації регіональної економічної інтеграції, які підписали, ратифікували, прийняли, затвердили або приєдналися до цієї Конвенції відповідно до статей 24, 26 та 27, про:

- a) підписання, ратифікації, прийняття, затвердження і приєднання, зазначені у статтях 24, 26 та 27;
- b) дату набрання Конвенцією чинності відповідно до статті 28;
- c) повідомлення, заяви, зміни і відкликання заяв, зазначені у статтях 26, 27, 29 і 30; та
- d) денонсації, зазначені у статті 31.

На посвідчення чого ті, що нижче підписалися, належним чином уповноважені на це, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. Гаага 2 липня 2019 року англійською і французькою мовами, при цьому обидва тексти є рівноавтентичними, в одному примірнику, який здається на зберігання до архівів Уряду Королівства Нідерландів і чий засвідчені копії надсилаються дипломатичними каналами кожній Державі-члену Гаазької конференції з міжнародного приватного права на час її Двадцять другої сесії та іншим Державам, які брали участь у цій сесії.